

A je to opět tady, Soví underground II. Kam půjdem, kde to bude, znělo z úst většiny dětí. Sraz byl u nemocnice, hned nám byly zakryty oči a nasadili jsme si ochranné obleky, protože nad námi se zjevil podivný útvar, nejspíš mrak neznámého složení. Nezbývalo nic jiného, než se ukrýt pod zem do bezpečí.

Již samotný vstup nebyl jednoduchý, úzká šachta, sotva pro jednoho, znamenala již pro některé prostorově výraznější nemalou komplikaci. Vysílačka nám poté sdělila, co se venku vlastně stalo, že nikdo neví o co se jedná, že budeme postupně dostávat zašifrované instrukce, prostřednictvím komplikovaných úkolů, aby nedošlo k jejich zneužití.

Naše tři týmy Alfa (α), Beta (β) a Gamma (γ) se hned vydaly na plnění prvních z nich. Místnost s logickými úkoly vystřídala místnost ohňová, v které bylo úkolem zapálit na jednu sirku co největší počet svíček. Následovala laserová komora protkaná nebezpečnými paprsky, kterých jsme se nesměli dotknout. Vždy po splnění úkolu jsme obdrželi části zpráv, které však vůbec nedávali smysl.

A opět vysílačka, tentokrát jsme museli nad zem prozkoumat dva objekty. V prvním, se nacházelo nepředstavitelné množství kufrů a pouze v některém z červených byla ukryta další část zprávy. V druhém objektu zřejmě došlo k nějakému neštěstí. Nacházela se v něm chemická laboratoř plná těl mrtvých hasičů. Velení nám sdělilo, že je nutné prozkoumat hlavně ta těla. Ochranné obleky a plynové masky tudíž byla nutnost pro náš bezpečný návrat do bunkru. Mezitím v bunkru ostatní týmy plnily další úkoly. Pro některé byla oříškem místnost se šifrou, kde v textu ve vojenských časopisech byla zašifrována zpráva, pro některé zase tajemné bludiště na jehož konci slabě plápolala svíčka. Protože nám během toho už dost vyhládlo, vyvolení mohli pomoci s přípravou večeře. Ostatní se vydali opět na další úkol, přesun z bunkru přes přechodovou komoru se zakrytými očima hledat rozbušky v mínus osmdesátém druhém patře. Místo nálezů bylo velice tajemné, skoro jako po nějaké katastrofě, všude rozházené věci, nábytek a všelijaké dokumenty.

Mezi úkoly jsme na našich ubikacích stavěli modely celého bunkru ze špejlí, na základě kterých, bude vytvořen 3D počítačový model. Ač se to v tmavém podzemí nedá poznat, zda je den či noc, únava na nás již pomalu doléhala.

Hned ráno přesun opět do patra mínus třicet pět navézt výbušniny pro včera nalezené rozbušky. Po splnění jsme dostali zbylé ústřížky zprávy. Stránky jsou slepeny, ale stále nedávají smysl. Dveře zatím neprozkoumané místnosti skrývaly prosvěcovací zařízení, na kterém nám najednou všechny zprávy začaly dávat smysl. Máme nalézt rakety s chemickými protilátkami a vystřelit je proti nebezpečnému mraku venku. Polohu, kde je ukryta munice nám odhalilo ultrafialové světlo. Prostor byl však pod zámkem, ze svazku klíčů pasoval jen jeden. Rakety byly ukryty v neprodyšném muničním skladu. Ale máme je.

Cestu ven na odpaliště jsme museli zvládnout opět v ochranných oblecích a nevidomí. Jen ti opravdu nejodvážnější se odhodlali raketu odpálit. Ale povedlo se nebezpečný mrak začíná rychle mizet a my s pocitem úlevy se přesouváme k nemocnici, kde očekáváme příchod svých opatrovníků. Vystává otázka, přežili, schovali se do jiných bunkrů? Ano všichni rodiče přišli, jsou v pořádku.

Tak zase příště. Nad zemí či pod zemí, v lese či ve městě, v noci nebo ve dne.

Sovy nic nezastaví

Dušánek

